

jest pozemkem církevním ve smyslu § 1 zák. ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. a čl. I. zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 311 sb. z. a n.

Čís. 1166.

Berní úřad, jenž vystupuje jménem eráru za finanční prokuraturu, jest jejím zmocněncem. Stranou jest pouze tehdy, spadá-li věc do oboru jeho působnosti. Relativní nutnost zastoupení advokátem platí i ve sporech, vedených erárem nebo proti němu, nevyšle-li finanční prokuratura k nim svého úředníka.

(Rozh. ze dne 6. září 1921, R II 313/21.)

Býv. c. k. erár, zastoupený Čsl. finanční prokuraturou, vznesl žalobu o pohledávku 2207 K, jež byla zaplacená pensijní likvidaturou býv. c. a k. intendance. K jednání u okresního soudu v S., kde sídlí několik advokátů, dostavil se za žalobce zaměstnanec tamního berního úřadu, načež žalovaný navrhl, by vydán byl rozsudek pro zmeškání, ježto žalobce nebyl zastoupen advokátem, pokud se týče konceptním úředníkem finanční prokuratury. Soud první stolice návrh zamítl, odročil však rok a pokázal finanční prokuraturu, by k odročenému stání vyslala svého konceptního úředníka nebo advokáta. **Důvody:** Článek IV. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. stanoví zastoupení advokátem. Je-li totiž strana zastoupena zmocněncem, musí to býti buď advokát anebo na témž stupni stojící úřední osoba (konceptní úředník finanční prokuratury). Jest sice správné, že dostavivší se zmocněnec, dle § 29 c. ř. s. a dle čl. IV. zákona čís. 161 sb. z. a n. nebyl ku zastupování v této právní záležitosti oprávněn, přes to však není zde podmínky, by vydán byl rozsudek pro zmeškání, to tím méně, že civilní řád soudní neobsahuje ustanovení, dle nichž v pádu nepřipustnosti by mělo nepřipuštění dle § 29 c. ř. s. neschopného zmocněnce v zápětí následky zmeškání, naopak jest analogicky dle § 185 c. ř. s., není-li zmocněnec dle zákonných ustanovení (§ 27 odstavec první) ku zastupování oprávněn, rok odročiti a stranu pokázati, by se dala zastoupiti buď advokátem nebo konceptním úředníkem. **Rekursní soud** nařídil ku stížnosti žalobce prvnímu soudu, by zaměstnance berního úřadu k řízení připustil. **Důvody:** Žalující erár a finanční prokuratura, povoláná, by jej v právních jednáních před soudem zastupovala, jsou právníckými osobami, které se nemohou osobně soudních jednání účastniti, nýbrž mohou jednati jen svými orgány. Které orgány v tom kterém případě jsou povolány, by erár před soudem zastupovaly, upravuje nařízení ze dne 9. března 1898, čís. 41 ř. zák. K nim pří náleží podle § 15 tohoto nařízení mimo jiné též berní úřady. Kde za finanční prokuraturu jménem eráru před soudem vystupuje takový orgán, nevystupuje jako obecný zmocněnec, nýbrž vystupuje — podobně jako poručník, opatrovník, nebo jiný zákonný zástupce — jako strana sama, takže tu ustanovení druhé věty § 29 c. ř. s. nemá místa. Na tom nemění ničeho okolnost, že úředník, za finanční prokuraturu se dostavivší, předložil plnou moc, neboť tuto jest podle její povahy považovati jen za legitimací prukaz o tom, že byl finanční prokuraturou delegován.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Soud rekursní vychází z názoru, že berní úřad pokud se týče jeho zřízení, vystupující za finanční prokuraturu jménem eráru, není obecným zmocněncem, nýbrž stranou, takže ustanovení druhé věty § 29 c. ř. s. nemá v tomto případě místa. Tento názor by mohl být správným nanejvýš tehdy, kdyby sporná věc, o kterou jde, spadala do oboru působnosti toho kterého úřadu, takže by pak zřízenec tohoto úřadu mohl být pokládán za stranu. Tomu však v tomto případě tak není. Dle žaloby byla pohledávka zažalovaná zaplácena pensijní likvidaturou býv. c. a k. intendantce 2. sboru, z erárních peněz, a ze spisů neplyne, že by příslušela bernímu úřadu v S., nebo že by jinak s jeho úřední činností byla v souvislosti. Nelze tedy berní úřad v S. pokládati za stranu. Dle § 15 služební instrukce pro finanční prokuratury může finanční prokuratura vyslati k jednání zřízence jiného úřadu, v místě se nalézajícího, jen tehdy, není-li předepsáno zastoupení advokátem. V tomto případě neplatí sice absolutní nutnost zastoupení advokátem, avšak jest tu nutnost relativní, poněvadž jde o rozepří, v níž hodnota předmětu sporu jest vyšší než 2000 K v místě, kde sídlí aspoň 2 advokáti (čl. IV. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n.) a může být tedy dle § 15 cit. instrukce delegován k jednání pouze advokát, nevyšle-li finanční prokuratura k němu vlastního úředníka. Poukaz, obsažený v usnesení prvního soudu, odpovídá tudíž zákonu a bylo proto rekursu strany žalované vyhověno a usnesení prvního soudu obnoveno.

Čís. 1167.

Odklad exekuce dosud nepovolené ba ani ještě nenavržené.

(Rozh. ze dne 6. září 1921, R II 315/21.)

Soud první stolice povolil odklad exekuce dosud nepovolené až do rozhodnutí sporu a uložil navrhovateli složení jistoty. Rekursní soud návrh na odklad zamítl, ježto odložení (stavení) exekuce předpokládá, že skutečně exekuce byla povolena, a nelze se k odůvodnění opačného náhledu odvolati na ustanovení §§ 42 čís. 5 a 39 čís. 5 ex. ř.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud vychází z názoru, že odložení (stavení) exekuce nemůže být povoleno, dokud nebyla exekuce navrhována a povolena, a že odložení exekuce vyžaduje, aby se navrhovatel ke složení jistoty nabízel. Ve směru posléz uvedeném brání tomuto názoru předpis § 44 ex. ř., jenž takového požadavku neobsahuje, ponechávaje soudu, aby složení jistoty nařídil, shledá-li toho potřebu. V příčině pak návrhu na odložení exekuce posud nepovolené ba ani nenavržované možno souhlasiti s rekursním soudem jen potud, že v předpisech §§ 42 až 45 ex. ř. není ustanovení, jak má být naloženo s návrhem podaným dříve, než bylo o povolení exekuce žádáno. Z tohoto nedostatku výslovného ustanovení nelze však do-